

καὶ ἀσκεπὲς προσήχεται καὶ κλαίον καὶ δακρῦον,
ἔσεισθη δὲ τὸ μάρμαρον τὸ κατηφές καὶ κρῦον
τοῦ μάρτυρος τῆς πίστεως καὶ πέμπτου Γρηγορίου,
τὸν περιούσιον λαὸν προσβλέψαν τοῦ Κυρίου,
καὶ μὲ τὰ δέκα δάκτυλα τοὺς εὐσεβεῖς γυλόγει
καὶ φοβεροὶ ἐξήρχοντο τοῦ στέματός του λόγοι.

Π.—Ὁ φρίκη!...

Φ.— Φρίξον, Περικλῆ, καὶ ἡ γῆ πυρὶ μιχθήτω,
καὶ κατὰ φάλαγγας Ἑλῶν, ἡλίεῦ ἄρμα, στήτω.
Τὴν Ἐκκλησίαν κλαύσωμεν μὲ τὴν ψυχὴν μας ὄλην,
βλέπω παντοῦ ἐρήμωσιν καὶ φρίκην καὶ πανώλην,
μ' ἰτέας κλάδον στέψωμεν ἀμέσως τοὺς κρατάφους,
περὶλυποι καθίσωμεν εἰς παναγίους τάφους,
καὶ ἐκεῖ ἄς περιμένωμεν μὲ ἄλγος καὶ ὀδύνην
τῆς συντελείας, Περικλῆ, τὴν σάλπιγγα ἐκείνην.

Π.—Λοιπὸν;

Φ.— Ἡ διαδήλωσις τὸ Στάδιον διέθη
καὶ ἐπήγε ἴσθον Μεθέδιον καὶ τὴν προσαγορεύει,
ἀλλ' ἐπεσκέψθη ἔπειτα καὶ τὸν τῆς Τριφυλλίας,
καὶ τοῦτον προσηγόρευσε μὲ τόσας ἐμιλίας,
καὶ διάκουσ ἐδύλεπε πολλοὺς καὶ ψάλτας καὶ ἀναγνώστας,
ἀλλ' ὅμως ἦτο μὲ αὐτοὺς καὶ ὁ ρήτορας ὁ Κώστας,
καὶ ἀρκετοὶ καλόγεροι καὶ σπουδασταὶ Στουδίται
καὶ μερικοὶ θεοσεβεῖς τῶν δρόμων λωποδῦται,
καὶ ἐνφ' εὐχὰς ἐψέλλιζαν ἐν κατανύξει ὄλοι
ἐκλέπτετο ἐνίοτε κανένα πορτοφόλι.

Π.—Ἦσουν καὶ σύ, βρὲ Φασουλῆ, σὲ τοῦτο τὸ μπουλουκι;

Φ.—Κι' ἐγὼ ἐνδιαφέρομαι γιὰ τὴν Μητροπαλούκη
καὶ πρῶτος πρῶτος ἔτρεξα μετὰ ρητέρων λάλων
καὶ προσφωνήσεις. ἔκαμα ἴσθον ἓνα καὶ ἴσθον ἄλλον,
καὶ ἐγονυπέτησα καὶ ἐγὼ περιδεῆς μεθ' ὄλων
καὶ τούρανῶ περιδᾶκρος ἐκύτταξα τὸν θόλον
καὶ εἶπα «Πάτερ ἅγιε, τὴν Ἐκκλησίαν σῶσε,
εἰς τὴν Τρικούπην φώτισιν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους δῶσε,
καὶ ἄς γίνωμεν ὀργήγγρα Μητροπολίται ὄλοι,
να παύσωμεν λακτίζοντες τὰ ἱερὰ ὡς πῶλοι.»

Π.—Καὶ ὕστερα;

Φ.— Ἐχθίμηξα μ' ἐκεῖνο τὸ ἀσκέρι,
κρατῶν σφικτὰ τῆς τσέπαις μου μὲ τῶνα καὶ ἄλλο χέρι,
καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν Σύνοδον, μετὰ πολλῆς μανίας
ἐσφύριξαν τὸν Νάξιον καὶ τὸν τῆς Μεσσηνίας,
ἀλλὰ καὶ τὸν Ἀρσένιον ἐσφύριξαν μὲ λύσσαν
καὶ ὄσους ἄλλους, Περικλῆ, ἐν τῇ Συνόδῳ ἦσαν,
καὶ οὕτω πᾶς Χριστιανὸς μ' αὐτὸ εὐχαριστήθη
καὶ ἡ πίστις ἐθριάμβευσε καὶ ἱκανοποιήθη,
καὶ οἱ ἄγγελοι ἐχόρευσαν ἴσθων οὐρανῶν τὸ δῶμα
καὶ ἀρσενικοὶ καὶ θηλυκοὶ καὶ οὐδέτεροι ἀκόμα,
καὶ ὄσους ἄλλους θὰ εὐρῆ ὁ Δαμαλᾶς ἴσθον μέλλον,
ἐὰν δὲν παύσῃ μελετῶν τὸ γένος τῶν ἀγγέλων.

Π.—Λοιπὸν, μωρέ, ὁ Καλλιγᾶς Μητροπολίτης θάνατι;

Φ.—Δολορραφαί, Περικλῆ, καὶ πονηραὶ πλεκτάναι,

ἀλλ' ὅμως ποῖος θὰ γενῆ κανένας δὲν γνωρίζει
καὶ παλαμίδα ἤρχεισε εἰς ὄλους νὰ μυρίζῃ.

Π.—Ἐγὼ τὴν Παῦλο Καλλιγᾶ θὰ ἔκανα γιὰ πίκια.

Φ.—Ἐν τούτοις εἶδον, Περικλῆ, ἴσθον Ἀλεξάνδρα προίκα,
καὶ μετρητὰ τῆς δίδονται καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πόσα
καὶ χίλια δρὸ φρέματα καὶ ἀσπρόρουχ' ἄλλα τόσα,
μὰ πέρνει καὶ ὁ Διάδοχος τοῦ θρόνου, ὡς μανθάνω,
μισὸ ἑκατεμμύριο καὶ κατὶ παραπάνω,
διὰ νὰ κτίσῃ ἡγήγορα Παλάτι κόμ' ἰλ' φῶ,
καὶ ἐγὼ εἰς τοῦτο σύμφημι καὶ οὐ δύναμαι τί φῶ,
πλὴν καὶ ὁ μισθὸς τοῦ Ἀνακτος νομίζω πῶς αὐξάνει,
εἰς νέας δέ, ὡς λέγεται, ἔραχμάς θὰ τὴν λαμβάνῃ,
καθόσον εἶναι δύσκολον νὰ ἐξοδεύῃ πλέον
ὡς δαπανήσας ἀρκετὰ εἰς τὸ Ἰωβιλαίον,
καὶ τὰναγκαῖα τῆς ζωῆς ἀκρίβηναν ἐσχάτως
καὶ ἀπὸ περάτων ἐφθασαν ἐπαίται εἰς τὸ κράτος.
Ταῦτα ὀρίζουν προφανῶς τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ νόμοι
καὶ εἰς ὅλα ταῦτα συμφωνεῖ τοῦ καθενὸς ἡ γνώμη,
οὐδὲ κανένας ἀντιρρεῖ, οὐδὲ κινεῖ τοὺς ὄμους,
συμφώνως δέ, βρὲ Περικλῆ, πρὸς τοὺς κειμένους νόμους
χαρίζουν τώρα παμψηφεί μὲ τὰλλα χαρισμένα
καὶ δέκα φάσκελα γιὰ μὲ καὶ εἴκοσι γιὰ σένα,
καὶ ἂν θέλῃς τρέχα πάρε τα προτοῦ νὰ σοὺ τὰ δώσω...

Π.—Μὲ δρὸ ματσούκια σήμερα θὰ σὲ ξυλοφορτώσω.

Φ.—Κτύπα λοιπὸν ἀλύπητα...

Π.— Μὲ τοῦτο τὸ ματσούκι
ἀμέσως σὲ χειροτονῶ καὶ ἐγὼ Μητροπαλούκη.

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους Ἀγγελίαις.

Εἰς ἓνα φύλλον τοῦ Ρωμηοῦ, καθὼς καθένας ξέρει,
ὀλίγους στίχους ἔγραψα περὶ τοῦ Χρυσσοχέρη,
πιστεύσας, ὡς μὴ ὄφειλε, τὰ στόματα τὰ λάλα,
ἀλλ' ἐπληροφορήθην μετὰ πολλῆς χαρᾶς
πῶς εἶνοι τιμιώτατος ὑπάλληλος τὰ μάλα
καὶ οὐδὲ τὴν ἐσκανδάλισε ποτέ του ὁ παρᾶς.
Γι' αὐτό, ἂν καὶ δὲν ἤθελα ποσῶς νὰ τὸν λυπήσω,
ὄσα κακὰ τοῦ ἔφαλα τὰ πέρνω τώρα ἴσθον.

Σταυρίδης ὁ Καθηγητῆς ἀγγέλλει πῶς ἐκδίδει
τὴν ἱστορίαν Πρωσικῶν καὶ Γαλλικῶν πολέμων,
ὅπου εἰκόνας ὁ καθεὶς πολλῶν μαχῶν θὰ ἴδῃ
καὶ θὰ διαβάξῃ ἐκθαμβος, ἐνθουσιῶν καὶ τρέμων.
Εἰς δύο τόμους προσεχῶς θὰ ἔσῃ τὸ βιβλίον,
ἐν ᾧ τὸ πάλαι πεπτωκὸς τῶν Γάλλων μεγαλεῖον.

Ο Ρωμηὸς γνωστὸν σᾶς κάνω — πῶς ἴσθον σπῆτι μου ἀνέθη,
εἴτῃ Νεάπολιν ἀπάνω, — καὶ ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
εἰς ξενοδοχεῖον Εὐδῆ, — δρὸ ἴσθον λάδι, τρεῖς ἴσθον ξύδι.

μὲ Χημεῖον, μὲ μιά μάνδρα, — μὲ μεγάλ' εἰκοδομή,
καὶ μιά χήρα δίχως ἄνδρα, — πούταν ἄλλοτε μαμμῆ.